

בית-קפה - היה הבית

יצא לנו אולי 100 לירות ללילה רק אחוונים, וחוף מזה משכורת כל שבוע. השכרנו די רה במקום טוב, ב-270 ל"י לחודש. דירה לוקסוס עם טלפון ואמבטיה הכל.

שלבשתי רק פעם, והיא עבדה בסדרמו. אחרי יומיים היא נעלמה יחד עם השמלה שלי, שעלתה לי 250 לירות. או הלכתי לחפש אותה במלון ששם היא גרה, ואמרו לי שהיא עזבה ונסעה. נורא התרגנתי. חשבי תי: לא מספיק שלקחה את החבר שלי, עכשיו היא לקחה גם את השמלה שלי? התעצבנתי איך היא עבדה עלי.

למה היא עשתה

לי את זה?

החלטתי לעבור לח'אביב, והתחלתי ללילה אחד אני יושבת בצורה עם שלוש בחורות - פתאום נכנס ג'ימי. לא ידעתי מה להגיד מהתרגשות. הוא ישב עם בחור רה אחת על יד שולחן ושתי. פתאום הוא ראה אותי.

הוא הזמין אותי לשבת על ידו. בהתחלה לא רציתי. אבל אחרי זה חשבת: לא חשוב, הוא אורח. למה לא לנצל אותו? זאת הייתה בשבילי נקמה.

הוא סיפר שהוא הגיע היום לארץ, ומחר הוא צריך לנסוע לדימונה לקחת את ג'וסלין. כשהוא אמר לי את זה, או סיפרתי לו את כל הסיפור עם ג'וסלין, על איך שהיא התחילה לעבוד בבאריס ואיך שהיא גנבה לי את השמלה.

הוא נהיה לבן ולא רצה להאמין לי. הוא אמר שבחורה כמו ג'וסלין אף פעם לא תעשה דבר כזה. הוא רץ למלון שלו, והביא לי תמונה שג'וסלין שלחה לו לאמריקה להראות לי שבפנים שלה רואים כמה ש' היא תמימה.

כשהוא הביא את התמונה נעשה לי שחור בעיניים. היא הייתה מצולמת עם ה' שמלה הלבנה שלי. לקחתי את התמונה ל' בחורה שהיתה שם ושקודם עבדה איתי יחד בסדרמו כשקרה העניין עם ג'וסלין. והראתי לה את התמונה. היא אמרה: "זאת השמלה שגנבה לך ג'וסלין". הוא שם את הראש שלו ביניים ואמר: "למה היא הייתה צריכה לעשות את זה? למה?"

כל פעם בבאר אחר לכמה ימים, כשהיה חסר לי כסף. יום אחד ישבתי בדינג'ו עם בחור, ו' הוא הכיר לי שני אחים צלמים, צביקה ו' ג'ורא. הם שאלו אותי אם אני רוצה ל' הצטלם ולהרוויח כסף. הסטודיו שלהם היה ברחוב אבן-גבירול. הם הסבירו לי שאני צריכה להצטלם ערומה, והם עושים ספרים קטנים המצילומים שלי ושולחים אותם לחוץ-לארץ.

הם נתנו לי 40 לירות לשעה. אבל זה לא הרבה כסף, כי בשעה אחת הם היו מספיקים לצלם עשרות צילומי-עירום שלי, בכל מיני פוזות.

אחרי כמה זמן הם התחילו לעשות איתי גם סרטים פורנוגרפיים בצבע. כל מיני סר' טים, פעם בסטודיו כשאני לובשת מעיל- עור אדום פתוח ואני ערומה לגמרי. הייתי מטיילת ומסתובבת ועושה כל מיני דברים מיוחדים. הם לקחו אותי לשפת-הים ב' פלמחים, וצילמו אותי לטרט כשאני רצה ערומה בין הגבעות, אחר-כך אני נכנסת למים, ואחר כך שוכבת על החול. אבל גם זה נמאס לי והפסקתי לבוא אלי' הם. המשכתי להסחוב בין הבאריס.

הימאי הציל

אותי מהבאריס

פ עם יצאתי בבוקר לפשת-הים לנשום קצת אוויר. ניגש אלי בחור אחד ואמר שהוא מכיר אותי. אפילו שלא הכרתי או' תו, התחלתי לדבר איתו. הוא לקח אותי לארוחת-בוקר, ואחר-כך כל היום כלל מיני מסעדות יקרות, ובערב לבלות. הוא הוציא עלי באותו יום אולי 300 לירות. שאלתי אותו איפה הוא עובד שיש לו כלי-כך הרבה כסף. הוא אמר לי: "בעיצוב נעליים".

אחרי זה לקח אותי לגור איתו, קנה לי כל מיני דברים, ובכלל עזבתי את העבודה שלי וחייתי רק על חשבוננו.

אחרי כמה זמן ראיתי שהפסיק לעבוד, ובכל זאת היה לו המון כסף. שאלתי אותו מאיפה, והוא אמר שהוא עוד עובד. אבל ידעתי שזה שקר! הלכתי לבעל-הבית שלו והוא סיפר לי שהוא חי עם אשה ו' יש לו שני ילדים ממנה, אפילו שהוא לא

לצאת לעבוד ברחוב ולהביא כסף. כשמע' תי את זה ברחתי ממנו.

חורתי לחיפה, אל סאן-רמו. יום אחד הגיע לשם גבר, בערך בן 50, אבל מאוד נאה. שמו אריה. הוא התחיל להזמין אותי כוסית אחרי כוסית, ובאותו ערב באתי אליו הביתה.

היה לו בית יפה בהדר-הכרמל. הוא התי' גרש לא מזמן, והיה לו בבית כל מה ש' אשה צריכה: מיקסר, מכונת-כביסה, רהיטים יפים.

הוא אמר לי שאין לו אשה והוא רוצה לעזור לי. נשארתי לגור אצלו. הוא היה מבוא לי אוכל מצויין, ואני הייתי קונה המון בגדים לפי הטעם שלו. שקט וארוך, לא מיני כמו שהייתי הולכת. במשך חודש הוא הוציא עלי אולי 4000 לירות.

הוא היה ימאי, והיה בדיוק בחודשים חופש. בחודשים האלה חייתי כמו מלכה. מהכסף שקיבלתי ממנו הייתי שולחת גם הביתה לעזור להורים.

הוא הוציא אותי הבאר, ואני אעזור לך", הוא היה אומר לי כל הזמן. "תראי שיהיו לך חיים טובים".

שמעתי לו ועזבתי. חודש וחצי אחרי ש' עזבתי את העבודה, הלכתי פעם איתו ל' בקר שם. אחרי עשר דקות ברחתי. זה ממש הגעילי אותי. לא יכולתי לתאר לי איך עבד' חי בעבודה כזאת.

אבל אפילו שהוא היה טוב אלי, אני לא רציתי להתחתן איתו. כי הוא מבוגר, ואני יכולה להמשיך ולהאוב בחור צעיר. אם אני הייתי מתחתנת איתו, אני יודעת, ש' הייתי בוגדת בו. אז למה לי לעשות את זה?

אחרי חודשים הוא חזר לי, והבטיח לכתוב לי. ואני חזרתי ליבנה.

אני מנסה

לחזור למוטב

אמא שלי קיבלה אותי הביתה. היא לא אמרה שום דבר.

החלטתי לתקן את השם שלי. התחלתי לעבוד בבית-החרושת לחוטים אשפרה ב' יבנה. זה שהאנשים ביבנה ראו שאני עובד' דת, זה שינה את דעתם עלי הרבה. אבל היה קשה מאוד. בגלל הרבה דברים.

בודדה, תמיד בודדה, אמיכה ליזה, אמיסה לאיטה, לחפש שאין חוס אנושי

קודם כל הבחורות שעבדתי איתם עשו לי הכל כדי לייאש אותי. התחילו להגיד לי: "איך את תעבדי בעבודה כזאת קשה, שמונה שעות ביום ותרוויחי בקושי 200 לירות, כשאת רגילה לכל-כך הרבה כסף?".

אמרתי להן שלא איכפת לי, ואני רוצה לעבוד ולהרוויח כמה שיהיה. כשראו שזה לא מייאש אותי, אז התחילו להגיד שמנהל בית-החרושת עושה לי פרוטקציה: "איך זה שעלינו הוא כל הזמן צועק ועליך אפרי' לו אם את עושה שינוא הוא לא צועק?". בכלל התחייחסו אלי כאילו באתי מאמריקה או משהו.

לעבוד

זה קשה

חרי שבועיים של עבודה ראיתי ש' העבודה באמת קשה מאוד. כל יום היי' תי באה הביתה עם כאב-ראש ולא יכולתי בכלל לצאת מהבית. או עזבתי את העבודה. עכשיו אני לא עובדת, וההורים שלי נו' רא כועסים עלי. אני כבר חודשיים לא עובדת וקשה לי מאוד להיות ככה בבית. כמה זמן אני יכולה לבקש כסף מאמא? אני צריכה למצוא לי עבודה שהיא לא כל-כך קשה ולהתחיל להתרגל לאט לאט לחיים רגילים. אני מאוד רוצה בזה, אבל אף אחד לא עוזר לי, וזה קשה לי מאוד. אבל אני נורא רוצה.

היום אני בת 21, אבל אני מרגישה ש' עבר עלי כל-כך הרבה שאני מרגישה כמו אחת בת 50.

אני לא אוהבת את אף אחד. אני לא יודעת אם אני בכלל עוד מסוגלת לאהוב. אני כמעט ולא יוצאת מן הבית. כשאני יוצאת, זה עם בחורים מהמקום שאני מכיר' רה מזמן. אני עוד שוכבת עם גברים, אבל לא בגלל שאני רוצה לשכב איתם. זה בכלל לא חסר לי. אם אני היום כבר שוכבת עם גבר, זה רק בגלל שאני כל-כך בודדה. אחרי כל הגברים שהיו לי - כל כך הרבה גברים - אני חושבת שאני הי' בחורה הכי בודדה בעולם.

נשוי איתה, והיא עובדת בשבילו בתור זונה כבר הרבה שנים. כשהגעתי הביתה סיפרתי לו מה שנודע לי. הוא התחיל לרמוז לי שגם אני צריכה

שבוע אחרי זה עזבתי את צברה ויותר לא ראיתי את ג'ימי.

אחרי שעזבתי את צברה, התחלתי ל' להסתובב בין הבאריס השונים. הייתי עובדת

חיים חדשים בגיל 21, לאחר של שנים של השתכסות כקנדית, מארחת בבאריס, וחברתם של גברים אינסוף, החליטה ליזה לנסות לשקט את עצמה. בתמונה: לאחר שעזבה את עבודתה בבית-החרושת ביבנה, פנתה ליזה לשירות התעסוקה, ביקשה עבודה כעוזרת-בית. היא מוכנה לעבוד כל עבודה כדי להתקיים.